

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 154.

Eyvende Session.

48de Møde.

Onsdagen den 6te Februar.

(Fortsat.)

Ordføreren (Monrad fort.): Paa det Grundlag staae vi altsaa, vi skulle over dette Spørgsmaal, og det kan ikke nytte Noget, at man seiler tilbage — saaledes som den ærede Rigsdagsmand, der gjentagende har talt — og løber bort fra det. Vi skulle løse den Knude, det er vor Opgave, vi skulle bestemme, hvilke Anliggender der ere indre for Vestindien, og vi skulle sondre dem fra Monarchiets fælles Anliggender; — det er givet, derom er der ingen Tvivl. Her staae vi nu ikke alene, der er Andre, der skulle afgjøre Spørgsmaalet tiligemed os, nemlig Rigsraadet, og Spørgsmaalet bliver altsaa: skulle vi løse denne Opgave nu, skulle vi nu bestemme, hvilke Anliggender der ere indre vestindiske Anliggender og hvilke ikke? Derom have Udvalgets Medlemmer havt deelte Meninger —; det undrer mig iøvrigt, at den ærede Rigsdagsmand, der tidligere har været i Embedsstilling i Vestindien, yttrede sig paa en saa afvigende Maade fra den, hvorpaa han har yttret sig igjennem Udvalgets Betænkning; han kritiserede Udvalgets Betænkning, men, hvis jeg ikke feiler, erklærer han i Betænkningen, at han med Hensyn til Realiteten er enig med Udvalgets Fleertal — hvorimod der ikke har været Strid i Udvalget om, hvad der hører til Coloniernes indre Anliggender, derom har Udvalget været aldeles enig; der har heller ikke fra Regjeringens Side været nogen Uenighed i den Henseende, Ministeriet siger ogsaa: Det og Det maa henhøre til

Vestindiens Anliggender, og der er altsaa der ved gjort en god Begyndelse til Spørgsmaalets Løsning. Jeg skal nu bemærke, at, hvad der er anført om det Urigtige i den finantstuelle Deling, finder jeg aldeles ubegrundet; det gjælder om Colonierne, ligesom om enhver Commune, at der er nogle Udgifter, der have en indre Character. Den første Begyndelse til at stille Vestindien hen paa det rette Standpunkt er at give det Indtægter og Udgifter, som vedkomme det selv, saa at det faaer at vide, at, naar det vil have forbedrede Indretninger og Anstalter, saa maa det selv bidrage dertil, selv bære Byrden for dem, og at, naar det gennemfører Besparelser, naar det udfører Indretninger paa en sparformelig og hensigtsmæssig Maade, saa kommer det selv til at nyde godt deraf, hvorved Colonierne altsaa med Hensyn til deres indre Anliggender faaer netop den Selvstændighed, som tilkommer enhver Commune, og som de allerfleste Colonier i Virkeligheden have, om ogsaa den ærede Rigsdagsmand siger, at det ikke er Tilfældet med en eneste. Det troer jeg er en fornødig Sondring, man er kommen ind paa; derimod, at bruge den Udvei, at lægge det hele finantstuelle Spørgsmaal ind under Rigsraadet, og altsaa berøve Coloniernes Udsigten til den finantstuelle Selvstændighed, der er paatænkt af hele Udvalget, det troer jeg vilde være fordærveligt. Det vilde være i høi Grad lammende for hele Udviklingen, naar enhver Sag, der medførte Pengeudgifter, skulde gennemgaa alle de mange forskellige Behandlinger, der ville udfordres, hvis man ikke gaaer ind paa Lovforslaget. Først skal den over i Vestindien, og Colonialraadet skal høres; der er det jo ofte vanskeligt at føre en Sag igjennem; disse